

Papieska Akademia Kościelna w Rzymie - historia

Akademia została założona w Rzymie w 1701 roku. Powołał ją do istnienia opat Pietro Garagni zainspirowany przez bł. Sebastiana Valfré. Jej pierwotną siedzibą był Pałac Gabrielli na Monte Giordano. W 1703 roku papież Klemens XI widząc jej przydatność dla Kościoła podjął decyzję o przyjęciu jej pod osobistą kuratelę i wówczas została przeniesiona do Pałacu Grottefreggi przy Placu Weneckim w Rzymie. Po krótkim czasie, 2 czerwca 1706 roku, Akademia zyskała nowe miejsce na siedzibę – w starożytnym Pałacu Severoli przy Placu della Minerva w okolicy Panteonu, gdzie mieści się do dziś. Po śmierci papieża Klemensa XI (†1721), a następnie ówczesnego kardynała protektora Akademii – Giuseppe Renato Imperiali (†1737), znalazła się ona w trudnej sytuacji ekonomicznej, która odbiła się również na jej funkcjonowaniu i działalności. Próbę odnowy i wzmocnienia struktur wewnętrznych tej instytucji podjął papież Klemens XIII – kard. Carlo della Torre Rezzonico, wychowanek Akademii, gdy jednak nie przyniosły one oczekiwanych rezultatów podjęto decyzję o jej zawieszeniu.

Działalność Akademii została przywrócona w 1775 roku, bezpośrednio po wyborze papieża Piusa VI. Wówczas jej rektorem został mianowany o. Paolo Antonio Paoli. Akademia otrzymała nadto wsparcie, w tym zwłaszcza ekonomiczne, od papieża Piusa VI. Uposażenie Akademii poszerzyło się również o dobra należące do przestającego wówczas istnieć zakonu kanoników regularnych św. Antoniego. Sam zakon został wchłonięty przez zakon maltański, a należące do niego dobra położone poza Państwem Kościelnym, zostały przeznaczone na różne pobożne dzieła. Te natomiast, które znajdowały się na terenie Państwa Kościelnego, na mocy decyzji papieskiej z 17 grudnia 1777 roku zostały przekazane właśnie odradzającej się Akademii.

W związku z wydarzeniami z 1798 roku, a więc z uwięzieniem i wywiezieniem papieża Piusa VI z Watykanu, działalność Akademii została przerwana na okres pięciu lat. Na nowych zasadach została ponownie otwarta w 1803 roku. Decyzją papieża Piusa VII została przekształcona na instytut akademicki prowadzący wykłady z teologii i prawa. Nie była to dla jednak niej korzystna zmiana. Niski poziom nauczania oraz zła sława skłoniły kolejnego papieża – Piusa IX do podjęcia kolejnych prób reformy. Jej przeprowadzeniem miała się zająć powołana przez niego komisja kardynalska, której powierzył zadanie przywrócenia tej instytucji odpowiedniego poziomu edukacji i formacji. W wyniku podjętych reform komisja zdecydowała o konieczności tymczasowego zamknięcia Akademii. Ponownie podjęła ona swą działalność w lutym 1850 roku, przyjmując nową formę w realizacji swoich szczególnych celów. Zgodnie regulaminem nadanym jej przez papieża Piusa IX celem zasadniczym Akademii miało być formowanie młodych duchownych dla potrzeb dyplomacji Stolicy Apostolskiej lub do służby administracyjnej w Kurii lub w Państwie Kościelnym.

Nowy impuls i nową filozofię działania, bardziej przystającą do czasów współczesnych, Akademia otrzymała właśnie od papieża Piusa XI i Piusa XII. Pierwszy z nich postanowił, że protektorem Akademii będzie każdorazowy sekretarz stanu „pro

tempore”, a drugi nadał jej dzisiejszą nazwę: «Papieska Akademia Kościelna». Kolejni papieże: Paweł VI, Jan Paweł II, Benedykt XVI i papież Franciszek wspierali działalność Akademii, doceniając jej wkład dla Kościoła. W 2001 roku Papieska Akademia Kościelna świętowała trzechsetlecie swojego istnienia.

Rektorzy Akademii od połowy XX wieku:

1941-1951	Paolo SAVINO
1959-1962	Giacomo TESTA
1962-1969	Gino PARO
1969-1970	Salvatore PAPPALARDO
1970-1974	Felice PIROZZI
1974-1975	Domenico ENRICI
1975-1985	Cesare ZACCHI
1985-1990	Justin RIGALI
1990-1993	Karl-Josef RAUBER
1993-1998	Gabierl MONTALVO
1999-2000	Georg ZUR
2000-2007	Justo MULLOR GARCÍA
2007-2013	Beniamino STELLA
2013-2019	Giampiero GLODER
2019-2023	Joseph MARINO